

DE STER VAN NEDERLAND

Aan mijn Moeder. ◆

Moederlief, nooit heb ik bloemen
Die deze aarde mij bood
U kunnen schenken, wijl g' Uw
[oogen,

Langvoor ik Uw naam kon noemen,
In 't lief gelaat voor altijd sloot
Geen zon, geen maan, geen ster
[daarnevens

Zag ik ooit met U tezaam;
Toch heb ik iets aan U gegeven;
't Blanke blad van 't Boek Uws
[Levens,
Moeder, dáárop schreef ik:

Uw naam.

Pelgrim.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang

No. 9

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

Vlecht een kroon voor Moeder, eer het is te laat,
Met de mooiste bloemen: met uw woord en daad.

INHOUD

AAN MIJN MOEDER	137
MOEDER	139
MOEDER	140
MOEDERS HELDENMOED	141
MOEDER EN KIND	<i>Frans de Cort</i> 141
CONFERENTIEVERSLAGEN	142
KEESJE	<i>Lirolf</i> 152
MOEDER	<i>P. Vink</i> 154
VOOR JONGE OOGEN	<i>Oom Ben</i> 155
MOEDER	<i>Victor Hugo</i> 156
HET ZAAIEN.	<i>Celestine Oliphant-Schoch</i> 156

Zaekt

gij een CADEAU voor uw familie of vrienden,

Geef

dan een ZANG- of
STANDAARDBOEK
van de Kerk.

»De Ster« van 1940

IS WEER COMPLEET

Laat ook dit jaargang weer inbinden in linnen band met gouden letters. - Een sieraad voor uw boekenkast.

Drukkerij »Laboremus«
Langebrug 107 - Leiden

Telefoon 20950

✻
Maeder.
✻

Bij de Moeder begint de wereld; in
 ['t hart
 Staat ze van af het eerst-bewuste,
 [stadig
 Door der dagen en nachten val,
 Zij met de warmte van het open hart,
 In stem en oog en streelgebaar
 [weldadig
 Meevoerend het thuis-veilige overal.

Zoo begint een gedicht van Henriëtte Roland Holst. Reeds de eerste regel treft door zijn diepen zin.

„Bij de Moeder begint de wereld.” Wat wordt hier bedoeld met de wereld? Zij is het conglomeraat van menschelijke wezens, dat de aarde bevolkt en het wezen der maatschappij bepaalt, waarin wij leven. Zijn zij slecht, dan is de wereld slecht; zijn zij goed, dan is de wereld goed, want die beiden zijn één.

In de Moeder, het begin der wereld, oefent op haar wezen een grooten invloed uit. De Moeder, in de menschelijke samenleving, is het middelpunt van het gezin, van haar gaat grooten invloed uit op het ontvankelijk gemoed der kinderen. De Moeder heeft verreweg het grootste aandeel in hun opvoeding en karaktervorming. De wereld bestaat uit vele volken en naties. De welvaart en het geluk van een natie wordt bepaald door het gedrag harer leden en dat laatste is op zijn beurt een uitvloeisel — grootendeels althans — van de wijze waarop deze in hun jeugd zijn geleid en gevormd.

Welk een zware, doch tegelijk

grootsche verantwoordelijkheid draagt de Moeder! Zij is het, die de wankel schreden leidt — in tweeërlei beteekenis — van haar jongens en een onuitwischbare stempel drukt op de levensbeschouwing, naar welke zij eenmaal tot mannen opgegroeid — hun handelingen zullen richten. Een natie staat of valt met de

handelingen van haar leiders. Gelukkig een gezin, waar een Moeder (met een hoofdletter) inderdaad het middelpunt is, gelukkig een natie, die samengesteld is uit leden, uit zulke gezinnen voortgekomen. Dichters en wijsgeeren hebben dit begrepen en uit de edele bron van hun denken zijn de schoonste gedachten opgeweld.

Schoon door hun eenvoud zijn de volgende regels van Multatuli, de man die op lateren leeftijd zoo

gaarne voor een godloochenaar
doorging en het toch niet was :

Moeder, 'k ben wel ver van 't land
Waar me 't leven werd geschonken,
Waar mijn eerste tranen blonken,
Waar ik opwies aan uw hand...
Waar uw moedertrouw der ziel
Van den knaap haar zorgen wijdde
En hem liefdrijk stond ter-zijde,
En hem ophief als hij viel...

En van M. Nijhoff, waar hij in
zijn gedicht *Aan mijn Moeder*,
zegt :

Zie d'avond ernstig door het raam
[inkijken,
Het oude huis ruischt van muziek
[en zang —
Een stoet van bloemen gaat dalen
[en stijgen
Rondom waar moeder is, op het
[behang.

Moeder, ik ken je nog : je zacht gelaat,
De rimpeltjes om je gestorven
[oogen —
Zing weer van God, die altijd naast
[ons staat.—

Ik heb zoo lang naar het portret
[gekeken
Dat de oogen glansden en haar mond
[ging spreken
En 'k hoorde vleugels, die door 't huis
[heen vlogen.

De Moeders zijn de grond-
legsters der volken, bij hen begint
de wereld. Gelukkig het volk, in
wiens boezem de achting en eer-
bied voor de Moeder leeft, en
voor het Moederschap. Waar de
eerbied voor het laatste verdwijnt,
daar verdwijnt ook de eerbied voor
de Moeder. Wee het volk dat
die eerbied verliest : het gaat ten
onder. Want waar de heiligheid
van het Moederschap wordt aan-
getast, daar wordt ook de heilig-
heid van het huwelijk met de
voeten getreden. Gezinnen, die
deze beginselen over boord werpen,
ondermijnen hun eigen kracht en
daarmee die van een volk. En
het is wederom de Moeder, die
hier de richting aangeeft. Eere
de Moeder, die deze eerbied haar
kinderen als een paarl van groote
waarde op hun levensweg mede-
geeft.

* * *

MOEDER.

Moeder ! O, dit woord viel uit den mond der Englen
Voorzeker op de tong van d' eersten sterveling,
Toen hij in éénen klank, in éénen galm wou mengen,
Al 't edelst, dat uit God in schepselen overging...

* * *

Moederliefde reikt van den hemel tot de aarde en van
de aarde tot den hemel.

Waar mannenkracht te kort schiet, daar overwint de
vrouw.

Moeders heldenmoed.

Vol kleurrijke bloemen was de klip thans getooid,
 Waar een kind liep met dartele sprongen
 Naar de plek, die was steiler dan ooit.
 Daar kwam Moeder . . . Zij zag er haar jongen,
 Haar eenige vreugd en haar eenige zorg
 Eén stap nog . . . die de diepte des afgronds verborg.

Hij greep naar de bloemen aan d' uitersten rand,
 O kon zij toch grijpen zijn hand,
 Want 'n schrik of wat haastigen spoed,
 Kon hem storten heel diep in den vloed.
 't Deed stillen haar bloed van verbijstering,
 Die gedachte vol angst, was een foltering.

't Zijn slechts Moeders die voelen zoo teer!
 En bevend knielde zij stillekens neer,
 En bad tot den Hemelschen Vader.
 O, kwam toch mijn kind mij wat nader.
 Plots klonk uit haar hart, als 'n vogel die kweelde
 't Slaapliedje innig, dat steeds hem zoo streelde.

Hij kende den zang, die hem noodde tot rusten,
 In 't avonduur stil zijn oogjes zacht kusten,
 Hij kende de borst, die hem voedsel verleende,
 Steeds inniger zong ze, waarbij ze zacht weende,
 Toen kwam hij steeds nader en staakte het plukken,
 Toen zij hem vast aan haar harte kon drukken.

* * *

Moeder en kind.

Wanneer ik weelde dronken
 Mijn rozig kind beschouw,
 En die 't mij heeft geschonken,
 Mijn aangebeden vrouw;
 Zoo vraag niet, wie van beiden
 Mijn hart het meest bemint
 Mijn hart en kan niet scheiden
 De moeder van het kind.

Ik doe mijn armen open
 En sluit ze er in bijeen
 En vreugdetranen loopen
 Mij langs de wangen heen
 Ach, wist gij, spreek ik stille!
 Hoezeer gij wordt bemind,
 Gij, kind, om moeders wille
 Gij, moeder, om uw kind!

Frans de Cort.

Conferentieverlagen

6 en 13 April 1941

ROTTERDAM.

Ochtendvergadering.

Deze vergadering, die weder onder leiding stond van den 1sten raadgever in het Zendingsbestuur, werd ten 10.30 aangevangen met het zingen van lied no. 16: „O hoe lieflijk,” waarna Ouderling G. A. Coomans, 1ste raadgever, voorging in gebed.

Door het Rotterdamsche gemengd koor werd als Avondmaalslied gezongen: Lied 88 „De zeven Kruiswoorden.” Ouderling Rossaert, 2de raadgever der Gemeente Rotterdam, las uit de Bijbel 1 Cor. 13: 1-10. Daarna werd op de voorgeschreven wijze het Heilig Avondmaal bediend. Hierop volgde het gebruikelijke voorstellen der Kerkautoriteiten, die allen — op een enkele uitzondering na, (er waren in dit enkele geval twee personen, die tegen stemden) — werden ondersteund. Voordat Ouderling A. Hekking de rij der sprekers opende, deed het Zangkoor het Engelsche lied „Lift up your heads” (Heft uwe hoofden op) hooren. Genoemde spreker, vice-president der Gemeente, nam tot onderwerp zijner toespraak de woorden van Jezus: „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.” Hij wees op de groote liefde van den Heiland voor de kinderen, blijkende uit de woorden: „Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want hunner is het Koninkrijk der Hemelen.” Ook leerde Hij, dat wij hun gelijk dienen te worden, opdat wij

Zijn Koninkrijk kunnen ingaan. Hij (Jezus) berispte Zijn discipelen omdat zij onder elkander twistten wie wel de meeste daar zou zijn. Zij zouden dat Koninkrijk, waarin zij voor zichzelf reeds een der beste plaatsen opeischten, zelfs niet zien, als zij niet veranderden en niet werden gelijk het kind, dat Hij in hun midden stelde. Spreker herinnerde verder aan de groote macht van den Heiland, die zieken genas en de dooden tot het leven terugriep. Ook nu mogen wij niet twifelen aan Zijn macht, want Hij is opgestaan. Zoo is Hij na Zijn opstanding tot de Nephieten gegaan op het Westelijk halfroond, de schapen, die . . . zoals Hij tot Zijn discipelen in Palestina zeide „van deze stal niet zijn.” Ook onder de Nephieten richtte Hij Zijn koninkrijk weder op en zoo geschiedde eveneens den 6den April 1830, juist 111 jaar geleden.

Na deze toespraak zong Zr. Coomans, door Zr. Ofkens op de piano begeleid: de Rozenkrans.

Als volgende spreker hoorden wij Ouderling A. P. de Jonge, president der Rotterdamsche Gemeente. Deze wees op de omstandigheid, dat de Heiligen der Laatste Dagen veel zingen, vooral op Conferenties. Dat is een verblijdend teeken, want het lied verschaft troost. Een practische godsdienst als het Mormonisme is, ruimt aan het lied een voorname plaats in. Spreker voortgaande, wees er op, dat hoewel God Zijn gezag voor een gedeelte

in menschenhanden heeft gelegd, Hij dit evenzeer erkent, als wanneer Hij dit niet zou hebben gedaan. Hij erkent het aardsch gezag. Jezus deed zulks ook, steeds eerbiedigde Hij de instellingen van het wettig aardsch gezag en leerde dit ook Zijn discipelen. Ook Paulus respecteerde dit, blijkende uit het geval met den Hoogepriester, dien hij in zijn toorn een gewitte wand noemde, doch vernemende dat hij met den Hoogepriester had te doen, dezen zijn verontschuldiging aanbood. In het erkennen van gezag schuilt een groot deel van Christus' leer. Artikel 12 onzer geloofsbelijdenis erkent dan ook uitdrukkelijk de onderwerping aan wettig gezag. Indien wij het Evangelie leven, zal ons dit nimmer moeilijkheden geven.

Vervolgens verkreeg H. A. Hekking, president der Zondagschool, het woord. Deze spreker zeide dankbaar te zijn voor het bezit van het Evangelie, want het is inderdaad waar, wat Jezus zeide: „Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”. Hoewel er vele geestelijke stroomingen zijn in de wereld, is er toch maar één weg en dat is die, door Jezus ons gewezen. Dezen weg volgend, wandelt men niet in de duisternis, maar in het licht en zal men zodoende, eenmaal de volmaking bereiken. Doch met onwilligheid bereikt men niets. Passiviteit maakt elken godsdienst van onwaarde voor den mensch, die in die passiviteit volhardt. Spreker verwees hier naar L. en V. 93 : 24-26.

Na deze toespraak zong het mannenkoor: „O hoe groot is Gods genade.” De vice-president van de Zondagschool A. Goud,

hierna het woord verkrijgend begon zijn toespraak met te zeggen, dat het Evangelie zoowel voor de dooden als voor de levenden is. In zeker opzicht meer voor de laatsten dan voor de eersten, want den levenden geeft het Evangelie hoop op de toekomst en moed om voort te gaan. Wij ondervinden dan ook een groote vreugde, wanneer wij het gehoord en aangenomen hebben. Welk een vuur brandde in ons binnenste! Te zelfder tijd echter ontdekken wij, dat er moed toe noodig is, openlijk te getuigen dat Jezus de Heiland is. Dat dit vuur en die moed toch nimmer mogen verflauwen! Laat ons de standaardwerken der Kerk bestudeeren. Telkens wanneer wij meerdere kennis opdoen, belevan wij een soort hoogtijd. Spreker verwees hier tevens naar het gebed van Salomo tijdens de inwijding van den tempel te Jeruzalem. Dit was voor hem ook een hoogtijd. Wanneer wij van het Evangelie afdwalen, geraken wij in duisternis en zijn er voor ons geen hoogtijden meer. De liefde voor elkander kan ons voor afval behoeden. Bedenkt dat wij allen bekeering noodig hebben, niet alleen de heidenen. Spreker. eindigende met de gelijkenis van de ijzeren roede uit het Boek van Mormon, spoort allen aan vast te houden aan deze roede.

Aangezien de tijd om deze vergadering te beëindigen, was aangebroken, werd zij besloten met het gezamenlijk zingen van lied 108 : „En ik zag eenen anderen Engel, waarna Ouderling M. Dalebout, gemeentepresident van Dordrecht eindigde met dankzegging.

Middagvergadering.

Deze vergadering, onder leiding staande van den Zendingspresident, ving ten 3 uur namiddag aan met het zingen van lied 182: „Wij zijn trouwe werkers.” Oud. de Jong, raadgever in het Dordrechtsche gemeentebestuur, opende met gebed. Wat het in deze vergadering besprokene betreft: dit is geheel identiek aan dat van de vorige vergaderingen, zoodat zonder bezwaar naar de verslagen van deze vergaderingen kan worden verwezen. Door de vele vragen en opmerkingen moest wegens tijdgebrek van het zingen van een lied worden afgezien. De 2e raadgever van Schiedam C. J. de Ronde eindigde met dankzegging.

Avondvergadering.

De zaal was, evenals bij de morgenvergadering, geheel gevuld, toen de leider van deze avondvergadering Oud. J. Schipaanboord deze met een woord van welkom opende. Het openingslied was: „Eere den man, welke sprak met Jehova,” waarna Oud. van Tielen van Dordrecht een gebed opzond.

Het zangkoor zong vervolgens het lied „Maak mij reiner.” De president der genealogische vereeniging Oud. G. T. Riebeek, hierop als eerste spreker het woord verkrijgend, wees op de ernst der tijden. De dood staat bij velen voor de deur, vooral bij de jongeren. Duizenden hunner laten het leven en vele menschen zijn er, die hiervan God de schuld geven, Wat weten dezulken weinig van God en van dood en leven af! Het sterven is een natuurlijke ontwikkelingsgang en het leven op aarde een proeftijd om

te zien of wij Gods geboden willen onderhouden, Wij Mormonen hebben één groot reëel verlangen in Gods tegenwoordigheid terug te keeren. Den weg daarheen kunnen wij zelf niet naar willekeur bepalen, doch de weg is bepaald door eeuwige wetten, welke wij moeten gehoorzamen. De doop is er één van. Slechts een kleine groep op de wereld heeft hieraan voldaan. Is daarom het verlossingsplan mislukt? Neen, want ook den dooden wordt het Evangelie verkondigd. Dat plaatsvervangend werk is ons levenden opgedragen, Zoo volgen wij Christus na, die ook plaatsvervangend werk voor het geheele menschedom deed, werk wat wij zelf niet konden verrichten. Zoo zijn wij dan gehouden zulks eveneens te doen voor onze dooden. Spreker verwijzende naar het laatste vers van het laatste hoofdstuk van Maleachi, legde vervolgens de nadruk op de groote belangrijkheid van het werk voor de dooden, hetwelk zijn hoogtepunt zal bereiken in het komende Duizendjarig Rijk. Ons verlangen is daar een burger van te zijn en te werken in de tempels, hard te werken!

Er is voor ons geen zaligheid te verwerven zonder werk voor onze dooden want dit werk vormt een onderdeel van het plan der verlossing. De dooden kunnen zonder ons niet zalig worden, doch wij ook niet zonder hen! „Wat zal uw antwoord zijn?” zoo besloot spreker zijn rede, „wanneer gij in het doodenrijk zult zijn aangekomen en zij, die u zijn voorgedaan u vragen: „Wat hebt gij op aarde voor mij gedaan?” Dat gij dan toch geen berouw zult behoeven te gevoelen over uw

nalatigheid, maar met vreugde kunt zeggen:

„Ik heb voor u al het werk gedaan, dat gij hier niet hebt kunnen doen!”

Het dubbelkwartet uit Dordrecht zong vervolgens het lied: „Ontwaakt gij heiligen.”

Ouderling A. Hartman, als tweede spreker optredend, begon met voor te lezen: Efeze 6: 10-17. Spreker voortgaande, knoopte hieraan vast de geschiedenis van Gideon, die zijn legerscharen om zich heen verzamelt om de Mideanieten te verslaan. Evenals nu, was het toen een tijd, waarop een gelijkenis van toepassing is: de gelijkenis der groote getallen. Gideon meende een zeer groot leger noodig te hebben om zijn doel: de Mideanieten te verslaan, te kunnen bereiken. God geeft hem evenwel bevel zijn leger te verminderen. Verscheidene malen ontvangt hij dit bevel, zoodat hij eindelijk, in plaats van met een leger van 30.000 man, met een handjevol mannen mannen evenwel, die aan een bepaalde voorwaarde hadden voldaan . . . , tegen den vijand optrekt en dezen met driehonderd man verslaat. Dit was alleen mogelijk, omdat God aan hun zijde stond. „Dit schenkt ons de zekerheid,” vervolgde spreker, „dat ook wij, indien wij op God vertrouwen en onze plicht doen, geen vrees behoeven te koesteren. Gord dus,” zoo besloot spreker „de wapenrusting Gods aan, houd uw fakkel brandende en uw lampen met olie gevuld!”

Een mannenkwartet uit Dordrecht zong thans twee liederen: „Abide with me” (Blijf mij nabij) en „School thy feelings” (Beheersch uw gevoelens).

Ouderling P. Vlam, 2de raadgever in het Zendingsbestuur, was de volgende spreker. „Het wordt ons angstig te moede,” zoo ving hij zijn rede aan, „wanneer wij in de wereld om ons heen zien. Zij, die de smart in de wereld van heden brengen, zullen toch ook wel hebben gehoord de woorden van den Meester, woorden van liefde en vrede van Hem, die de zonden der wereld in den Hof van Gethsémané op zich nam? Is dat dan tevergeefs geschied? Heeft Hij tevergeefs geleden, zóó, dat Zijn bloed uit de poriën te voorschijn trad? Neen, want wij als één volk kunnen getuigen dat Hij leeft en gesproken heeft tot redding van Zijn volk en van de wereld. Doch het licht heeft altijd strijd moeten voeren met de duisternis en het einde is een volvoering van Gods plan. Maar wanneer zal dit zijn?

Dit is de eeuwen door de groote vraag geweest. Zelfs Adam, Noach en Abraham stelden die. Ook de Israëlieten, die veertig jaar lang rond doolden in de woestijn, zagen rijkhalzend uit naar hun bevrijding. Het leven der Menschheid is één opgang naar hooger, gelijk Jezus leven was. Eerst Golgotha, dan de opstanding. De duisternis, hoewel teruggekeerd, wordt gedeeltelijk verdreven door de Hervorming, daarna komt het groote Licht, dat in Amerika werd ontstoken en nooit meer zal worden gedoofd. De strijd in de wereld van heden is een zuivering, die de komst van den Messias noodzakelijk moet vooraf gaan.”

„Vergeet nooit,” aldus eindigde spreker, „dat bij al wat geschiedt God regeert. Zijn molens werken langzaam, doch zeker. Zijn werk

zal worden volbracht. Daartoe heeft hij ook ons noodig, maar wij moeten eerst gelouterd worden. Wij zijn Zijn medewerkers en daarom is onze verantwoordelijkheid zoo groot. Bid dan, dat gij nimmer van een medearbeider een afvallige moogt worden.”

Het dubbelkwartet uit Dordrecht zong vervolgens lied 116: „Leid Gij mij voort.”

Ouderling A. D. Jongkees, hierna het woord voerend, herinnerde er aan, dat deze Conferentie op een bijzonderen datum valt, n.l. den 6den April. Naar aanleiding hiervan schetste spreker in het kort het leven en het lijden van Gods eerste Profeet van dezen tijd Joseph Smith. Wij kunnen ons thans moeilijk een voorstelling maken van de geloofskracht, de geestkracht en den moed die in Joseph's dagen noodig waren om te handelen en te spreken gelijk hij deed. Vaak hooren wij het verwijt onzer vijanden, dat wij niet Christus, maar Joseph Smith aanbidden. Dit is een dwaze beschuldiging. Want wiens geboden leeren wij, die van den Meester of van Joseph Smith? Met wien sloten wij een verbond aan het watergraf? Zeker brengen wij hem lof en dank toe en eer en daar heeft hij ook het volste recht op. Zijn trouw en zijn moed zijn een inspiratie voor iederen goeden Heilige der Laatste Dagen.

Het zangkoor zong thans het lied: „How beautiful.” (Hoe schoon).

Als laatste spreker nam Ouderling J. Schipaanboord Sr. het woord. „Gelijk nu, zoo was het ook in Christus' dagen” aldus spreker: velen kwamen toen om

wonderen te aanschouwen. Het Evangelie was bijzaak; zij wilden teekenen zien. Daarom zeide Jezus: „Dit boos en overspelig geslacht verzoekt een teeken.” Toen Joseph Smith nog leefde, herhaalde deze geschiedenis zich. Velen liepen hem na in de hoop iets bijzonders te zien gebeuren. Een van hen zeide tot hem: „Toon mij een wonder en ik zal het Evangelie aannemen.” Doch dat was Josephs taak niet. Zijn taak was het Evangelie te verkondigen en van de waarheid getuigenis geven. Deze getuigenis kan hij niet overdragen door wat ook. Het getuigenis dat een Heilige heeft, is een persoonlijk bezit, door gehoorzaamheid en ervaring verworven. Ofschoon wij, zooals Thomas, geen wonderen hebben aanschouwd, zoo bezitten wij toch deze getuigenis, die ons de zekerheid verschafft, dat God leeft en Joseph Smith inderdaad was en is: Zijn Profeet.

Vervolgens zong het zangkoor: Psalm 150. De leider, weder het woord nemend, dankte tot slot allen hartelijk, die het hunne hadden bijgedragen om dezen Conferentiedag te doen slagen en in het bijzonder Zr. van Vliet, de leidster van het zangkoor, die als huldeblijk twee aardige bloemstukken en eenige waardeerende woorden van Ouderling A. H. Hekking in ontvangst mocht nemen.

Nadat het slotlied no. 226: „Houw en Trouw” door alle aanwezigen staande was gezongen, eindigde Ouderling de Waal, raadgever in het Dordrechtsche Gemeentebestuur, deze welgeslaagde Conferentie met dankzegging.

DEN HAAG.

Ochtendvergadering.

Deze vergadering kenmerkte zich door een bijzonder plechtig begin. Voordat nog één woord was gesproken, deed de dirigente van het zangkoor, zuster Claus-Schoenmaker de leden van het koor op een stille wenk van den leider der vergadering Oud. A.D. Jongkees, van hun zetels opstaan en weldra weerklonk meerstemmig het lied „Daar juicht een toon, daar klinkt een stem” door de zaal. Daarna werd na een kort welkomstwoord van den leider door alle aanwezigen het lied no. 62 „Paaschmorgen” aangeheven. Br. Th. C. Meijsen ging voor in gebed. Ter voorbereiding van het Heilig Avondmaal werd lied 147: „Hoort gij onze beë”, gezongen, waarna Oud. Jongkees de schriftlezing verrichtte. (Lukas 24: 1-9). Nadat het Avondmaal was rondgediend, volgde het voorstellen der Kerkautoriteiten, die allen op een enkele uitzondering na, waarbij enkelen hun steun onthielden, werden ondersteund.

Nadat het zangkoor nog het lied „Ontwaakt gij heiligen”, had doen hooren, trad Oud. P. Schouw, 1e raadgever der Haagsche gemeente, voor den kathedr. Deze las een opstel voor, dat hij jaren geleden had gemaakt, doch dat naar den inhoud zeer toepasselijk was op dezen morgen van den eersten Paaschdag. Het behandelde de levensgeschiedenis en het lijden van Christus en ook — en meer in het bijzonder — van de Moeder van den Heiland.

Zr. Kemker, raadgeefster van het hoofdbestuur der Z.H.V., vervolgens het woord verkrijgend,

nam ons in gedachten ongeveer twintig eeuwen in het verleden terug naar den weg, die voert van het Noorderland naar Zarahemla. Daar loopt een man, verslagen van smart over de goddeloosheden van zijn tijdgenooten. Wij allen kennen dezen man. Het is Nephi, de zoon van Helaman. Wij kennen ook zijn geschiedenis. Hij beklimt een toren langs den weg en buigt zich neer in gebed. Het volk hem ziende, verzamelt zich om den toren en Nephi krijgt daardoor de gelegenheid de menigte toe te spreken. Hij vermaant en waarschuwt hen. Zij zullen vernietigd worden, indien zij op de ingeslagen weg voortgaan. Dit geschiedde op het Westelijk half-rond. Op het Oostelijk half-rond was ook een Mensch, Jezus van Nazareth. Ook Hij weende over de zonden der menschen, der inwoners van Jeruzalem. Zoo groot was de zonde dezer lieden, dat zij Hem kruisigden. Toch werd Zijn werk door Zijn volgelingen voortgezet, totdat ook deze waren gedood. Toen verdween geleidelijk alle autoriteit uit de Kerk en er kwam duisternis. Het Licht der Hervorming was de voorlooper van het groote Licht, dat honderd jaar geleden in Amerika werd ontstoken. Joseph Smith ontving regelrecht van Christus opdracht Zijn Kerk weer op aarde te herstellen en ofschoon Satan trachtte en tracht dit te beletten en de menschheid doet lijden, zoo is God daar. Hij en Hij alleen regeert en Zijn genade straalt van boven.

Na deze toespraak bracht het zangkoor het „Come to me” (Kom tot Mij) ten gehoor.

Zr. C. Schipaanboord-Flink,

thans het woord verkrijgend, verwijst naar de onderrichtingen die God ons tot ons welzijn geeft en die o.m. in L. en V. afd. 4 zijn te vinden. Wij zijn gehouden alle menschen lief te hebben en God boven alles. Indien wij een getuigenis van het Evangelie bezitten, is het onze taak dit uit te dragen voor de wereld. Vaak zijn de moeilijkheden groot voor iemand, die het Evangelie wil aannemen, doch de steun van den Vader is zeker. Oprecht gebed doet alle moeilijkheden overwinnen en er is geen grooter vreugde denkbaar dan in harmonie met God te leven. Dit is een moeilijke levenskunst vaak, want daartoe is noodig niet alleen onze nabestaanden, doch ook onze vijanden lief te hebben. Indien wij dit niet doen, dan eeren wij God alleen met de lippen en zijn wij leugenaars en kan God ons niet zegenen. Dat kan Hij en zal Hij, indien wij Zijn geboden onderhouden, zooveel als in ons vermogen is.

Vervolgens hoorden wij een toespraak van Ouderling B. Heining, raadgever in de Leidsche Gemeente. Deze spreker behandelde op boeiende wijze de geschiedenis der Emmaüsgangers. Vol verwachting waren deze naar Jeruzalem getogen om daar het Pascha te vieren. Het zou een groot feest zijn, want Hij, de Verlosser van Israël, zou hen van het Romeinsch juk bevrijden. Ja, er was een feest: met gejuich werd de Messias te Jeruzalem ontvangen. Velen legden hun bovenkleeding af en spreidden die op de weg, opdat Hij daarover zou gaan. Doch eenige dagen later klonk het: „Kruis Hem!” Nu keeren de twee discipelen bedroefd en verslagen naar Emmaüs terug.

Plotseling loopt iemand naast hen. Wie is hij, van waar komt hij? Zij weten het niet. Doch als de avond gevallen is en de vreemdeling in hun midden verblijft, wordt hun verstand verlicht en zij weten, dat het de herrezen Verlosser is, die tot hen spreekt. En toen de Meester was heengegaan, ging een ieder vol vreugde zijns weegs, Nu is het Paschen 1941. Ook wij gaan onzen weg. Ook onze verwachtingen zijn maar al te vaak niet bewaarheid geworden. Veel hebben wij te dragen, gelijk die verslagen wandelaars, maar ook naast ons gaat Een, die ons vraagt: „Waarom zijt gij bedroefd? Heb Ik u niet tevoren gezegd al deze dingen, dat zij geschieden moeten, alvorens het einde komt? Wat vreest gij dan? Weet gij dan niet dat Ik met u ben tot het einde uwer dagen?”

Hoeveel Paaschdagen... aldus eindigt spreker... hoeveel Paaschdagen zullen wij nog beleven? Wellicht komt de dag spoedig, dat wij deze aarde moeten verlaten. Dat dit dan moge geschieden met een bede op de lippen.

Het zangkoor zong hierna het lied: „Bescherming des Allerhoogsten.”

Na een kort slotwoord van den leider dezer morgenvergadering zongen alle aanwezigen lied 77: „Verlosser van Israël,” waarna Ouderling J. M. P. J. Verstegen uit Delft eindigde met dankzegging.

Namiddagvergadering.

Deze, onder leiding staande van Ouderling J. Schipaanboord, president van het Zendingsbestuur, werd ten 3 uur met lied 43: „Wat is Waarheid” en een gebed, uitgesproken, door den Haagschen

Zondagsschoolpresident J. Rijnsburger, geopend. Daar de tijd voor een slotlied ontbrak werd deze vergadering gesloten met dankzegging door Ouderling P. Dirkmaat. Omtrent het op deze vergadering behandelde wordt naar de vorige verslagen verwezen.

Avondvergadering.

Deze, onder dezelfde leiding staande als de middagvergadering, werd ten 5 uur met lied 38: „Vat moed, alles wel” geopend, nadat Ouderling J. Schipaanboord eerst een kort welkomstwoord tot de wel gevulde zaal had gericht. Ouderling J. J. Claus ging voor in gebed.

Het zangkoor bracht hierna Psalm 150 ten gehoor.

De eerste spreker op deze vergadering, de Gemeentepresident van Den Haag Ouderling J. Claus sprak over de toestand waarin de discipelen verkeerden nadat hun Meester was gekruisigd. Zij vergaderden achter gesloten deuren vanwege hun vrees voor de Joden. Zoo vergaderden zij ook in het geheim, toen de herrezen Heiland aan hen verscheen. Hun angst verkeerde in vreugde, toen zij het verlossende „Vrede zij ulieden” van Zijn lippen hoorden. Thomas, die niet aanwezig was en later daarvan hoorende, geloofde het niet, doch toen ook hij zijn Meester had aanschouwd en zich van de waarheid had kunnen overtuigen, geloofde hij. „Allen, die in Mij gelooven, zullen eeuwig leven!” Christus is overwinnaar en niemand anders. Daarna las spreker een gedeelte uit 1 Thess. 4 voor. „Het is een groot voorrecht,” aldus besluit spreker, „te weten dat Hij leeft, want het Evangelie

is een bron van geluk voor hen die weten te gehoorzamen. Leeft dit dan en het zal een lamp voor den voet en een licht op uw pad zijn.”

Een mannenkwartet uit Leiden zong vervolgens: „Daar is zonschijn.”

Thans verkreeg Zr. H. Vlam-Gijsler het woord. Zij sprak haar vreugde uit, dat zij voor het eerst sedert langen tijd weer een conferentie kon bijwonen. Toch zijn alle Zondagen, ook al kan ik niet ter vergadering komen, feestdagen, vervolgde spreekster, want in ons huis is ook het Evangelie en hebben wij onze boeken. Ik weet dat deze Kerk de Kerk van Christus is en dat er geen andere naam is, door welke wij tot God terug kunnen keeren. Wij kunnen niet dankbaar genoeg zijn, dat God ons zoo lief heeft gehad, dat Hij Zijn Eeniggeboren Zoon heeft gegeven om dat doel te bereiken. Indien wij dit Offer niet aannemen, zal het voor ons zijn, alsof er in het geheel geen verlossing is. Wij moeten strijden en lijden als Hij. Hij wil ons zegenen en behoeden en bijeen vergaderen gelijk een hen haar kiekens bijeen vergadert onder haar vleugelen. Hij waarschuwt ons in dezen tijd; door de stem van rampen, van hongersnooden, stormen, pestilentiën enz., nadat eerst de stem Zijner dienstknechten vergeefs heeft geklonken. Spreekster eindigt met het geven van haar sterke, onwankelbare getuigenis.

Na deze toespraak liet Zr. Claus-Schoenmaker een solo hooren: „In den bloemhof.”

Zr. T. C. Hartman-Spaans, hierna het woord verkrijgend, wijst op twee groote tegenstellingen in

den Bijbel; Kaïn en Jezus. Kaïn, de zoon van Adam, die met groote eer en macht door God was bekleed, streefde eveneens naar macht en eer, doch volgde een andere weg dan zijn vader Adam. Hij gehoorzaamde niet God, maar Satan, die hem en allen die hem volgen wilden, misleidde, zeggende dat hij meer macht en eer en vreugde kon schenken. Velen geloofden hem en Kaïn vooral. Zijn broeder Abel evenwel handelde als Adam, hetgeen de toorn van Kaïn opwekte en zijn afgunst toen hij bemerkte dat Abels offer werd aangenomen en het zijne niet. Daarom doodde hij zijn broeder Abel, mede in de hoop in het bezit te komen van zijns broeders goederen. Het eerste bloed had dus gevloeid. In het midden des tijds was er Eén, die ook bloed vergoot: Zijn eigen bloed. Welk een tegenstelling: het eene was ter vernietiging, het andere tot behoudenis, het eene tot triomf van den dood, het andere tot overwinning van den dood. Spreekster voortgaande, belichtte thans het wondervolle leven van den Heiland: Zijn Liefde voor de lijdenden, Zijn macht om zieken te genezen en dooden tot het leven terug te roepen. En tenslotte Zijn Goddelijk vermogen om, stervend aan het kruis, te bidden: „Vader vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” Zijn: „Het is volbracht,” waarborgt ons het eeuwig leven. Deze zekerheid is een groote troost in deze overspannen wereld, met vele worstelingen en ontgoochelingen. Op dezen Paaschdag hooren wij het „Vrede zij met u” en dat verkwikt ons het hart.

Zr. P. Belt-Nijkiel, presidente

van het Jeugdwerk betreedt vervolgens het podium. In verhaaltrant schildert zij ons het voorrecht om, nadat onze tijd in het voortbestaan ten einde is, naar de aarde te mogen gaan om daar een lichaam op ons te nemen en in dat lichaam voort te gaan kennis en ervaring op te doen.

Hierop zong het koor: „O mijn Jezus spreid Uw dekking.”

Als volgend spreker verkrijgt Ouderling P. Vlam het woord. Deze stelde ons in treffende bewoordingen eenige tafreelen voor oogen, die den figuur van den Heiland op verscheidene, schoone wijzen belichten. Zijn discipelen, hoewel Hij die hartelijk liefheeft, zijn Hem toch niet het naast. Dat zijn de kinderen. Geheel Zijn liefhebbend hart gaat naar hen uit. Spreker haalde voorts de gebeurtenis aan, waarbij de discipelen de moeders willen verhinderen met hun kinderen tot Jezus te komen. De discipelen begrijpen nog niet welk een groote plaats kinderen in het hart van den Verlosser innemen. Hij neemt hen in de armen en zegent hen en let er niet op, of zij misschien vuile kleertjes en handen hebben. Spreker neemt ons vervolgens mee naar het Westelijk halfroond, waar de Meester aan de ontredderde Nephieten is verschenen. Ook daar is Hij met innerlijke ontferming bewogen en laat de lijdenden tot zich naderen. Ook de kinderen. Groote en wondervolle dingen doet Hij aan deze kleinen. Hij weent van vreugde over hen en, de menigte doende nederknielen, bidt Hij voor hen, zeggende woorden, die voor de aanwezigen onbegrijpelijk zijn. Engelen dalen neder en omringen de kin-

deren in een kolom van vuur, zoodat niemand ze kan naderen. Spreker, voortgaande over Jezus te spreken, toonde Hem ons, dragende een lam over de schouwers. Ver, heel ver is Hij gegaan, langs steile afgronden is Hij afgedaald om het te zoeken en eindelijk heeft Hij het gevonden: Zijn verdwaald kind, de volwasene ditmaal. Wij, als Zijn volgelingen, moeten het meest aan Hem denken, zooals Hij daar gaat, met het vermoeide lam in de armen, het symboliseert Zijn Evangelie, het Evangelie van vergiffenis, hetwelk wij hebben aangenomen. Vergiffenis, gepaard met liefde, want zonder liefde is alles vergeefs.

Vervolgens een korte toespraak van Ouderling A. D. Jongkees, die een vergelijking maakte met de aangezichten der aanwezigen in de zaal en den geest van den mensch, wanneer die zich van het licht afkeert. Zij allen zitten met den rug naar het licht en daardoor zijn de gelaatstreken onduidelijk en de oogen zijn met een schaduw overdekt. Zoo is het ook met ons geestelijk oog, indien wij ons geestelijk aangezicht van het Licht afwenden. Dan ziet de wereld ons aan en herkent ons niet als degenen, die wij in werkelijkheid zijn: kinderen des Allerhoogsten.

Thans zong het zangkoor het lied „Jeruzalem”.

Als laatste spreker hoorden wij van Ouderling J. Schipaanboord. Deze memoreerde dat deze dag een dubbele feestdag was: Paaschen en Conferentie. De Paaschdag doet ons in gedachten terug gaan naar de zaal van den Joodschen Raad, waar Jezus werd gevonden.

Er is veel tumult en wij hooren lasterlijke taal uitspreken. Eenigen tijd later is in diezelfde zaal weer veel tumult en vele lasterlijke beschuldigingen worden uitgebracht. Thans niet tegen Jezus, maar tegen Stephanus, die getuigt dat Jezus de Christus, de Verlosser der wereld is, welk getuigenis hij met de dood door steeniging moet bekoopen. Stephanus was een oprecht en moedig volgeling van den Meester. Onversaagd zag hij de dood onder de oogen. Dat kon hij, omdat hij gehoorzaam en trouw was geweest. Laat ons leven als hij, aldus spreker, opdat wij een even sterke getuigenis mogen verkrijgen, een getuigenis die ons de zekerheid geeft dat de dood geen macht heeft en dat de opstanding werkelijkheid is, ofschoon niemand van ons ooit een gestorvene heeft zien terugkeeren. Toch weten wij, dat reeds velen zijn teruggekomen. Is Jezus niet de eerste van hen? Spreker besluit met een woord van dank aan allen, die hun medewerking aan deze conferentiedag hebben verleend, in het bijzonder aan het Haagsche zangkoor met zijn ijverige dirigente, Zr. Claus-Schoemaker, die voor haar onvermoeid werken met een welverdiende bloemenhulde werd beloond. De voorzitter van het zangkoor, Br. Jacobs, wakte de leden tot meerdere prestaties op, zeggende dat het zoover moet komen, dat alle gemeenten een zangkoor bezitten. Den Haag is voorgegaan, Amsterdam, Rotterdam en Dordrecht zijn gevolgd. Wij worden een zingend volk genoemd. De vergadering werd met het zingen van lied 49, en een dankzegging door Br. v. d. Hazel beëindigd.

Keesje.

Oorspronkelijke vertaling door LIROLF.

O HET is maar een heel gewone geschiedenis, van een heele gewone moeder, zooals er duizenden op de heele wereld zijn. En het was niet eens een be- gaafde vrouw, ook was ze niet geleerd, ze kende niet eens vreemde talen. Het eenige wat ze deed was werken en ploeteren. En, nu ja, ze was dan: moeder. Maar dat zijn er zoo veel.

Keesje werd geboren.

En zooals dat gebruikelijk is, werd de stevige knaap van 10 pond door de buurvrouwen een „wolk“ van een kind genoemd. Zijn moeder lachte er blij om. Zoo'n flinke jongen, zoo'n „wolk“. Aardig woord was dat „wolk“, het deed je denken aan mooie, zachte dingen, ja, waarempel, aan den hemel. Met een blijmoedig gezicht, sjouwde moeder nu, den heelen dag voor het huishouden, dat moest zijn gang gaan als altijd, en voor Keesje, die haar elk uur van den dag in beslag nam, van 's morgens vroeg, tot 's avonds heel laat, diep in den nacht. Hij groeide dan ook prachtig, al zag zijn moeder wat bleek. Maar dat wist Keesje immers niet. Hij dronk zijn buikje vol en danste met zijn stevige pootjes op haar schoot, trappelde op haar knieën, zooals kleine jongens doen. En zij lachte hem toe, stralend, en zei blij: „... als Keesje groot is, zorgt Keesje voor moeder, nietwaar?“

En Keesje juichte en blies belletjes.

Nu, we weten allemaal, dat kleine kinderen groot worden. Keesje ook. Hij groeide met den

dag. Maar daarmede moeders zorgen. Toen hij twaalf jaar was, kwam hij van school en moest naar de H.B.S. Dat hoorde bij groote jongens. Nu, dat zou dan ook gebeuren. Maar jongens op de H.B.S. zijn kleine „heertjes“ en die wenschen fijne pakjes. Keesje moest ook een „behoorlijk“ pak hebben. Ten minste, dat had hij gezegd. Moeder had benauwd gekeken. Maar enfin, het was er gekomen. 's Morgens toen hij voor het eerst naar de H.B.S. zou gaan en moeder hem het pak liet zien — ze had het als een verrassing voor hem bewaard, tot den laatsten dag — trok Keesje een kwaad gezicht, gaf een schop tegen het „nieuwe pak“ en zei: „Dat trek ik niet aan! Ik zou me dood schamen voor de jongens op school! Het is een vermaakt pakje uit het pak van vader!“

Hij trok zijn oude pakje aan en ging daarmee met een boos gezicht naar school.

Hij had gelijk. Het was een vermaakt pakje, maar dat moeder er nachten voor had opgezeten en zich de vingers had stuk geprikt en gezwoegd en gepiekerd en zich verheugd op zijn blijdschap, dat vergoedde toch veel. Maar dat wist Keesje niet. Zijn moeder glimlachte nog tegen hem, toen hij boos wegliep. Zij veegde een traan weg, toen hij de kamer uit was. Dat wist Keesje ook niet.

Keesje werd een kraan. Hij studeerde en studeerde en behaalde mooie cijfers en klom steeds hooger op de H.B.S. En kostte steeds meer geld. Maar

dat wist Keesje niet. Vaders inkomsten stegen niet in gelijke mate, en daarom naaide moeder er bij. Ze liet de naaimachine ratelen en zoemen, en werkte tot diep in den nacht. Keesje merkte het niet eens. En moeder zei niet, dat het voor hem was, dat ze dit extra geld wilde, *moest* verdienen, want ze wilde zijn trots niet krenken. Maar, toen gebeurde het, dat de knappe Keesje bij het eindexamen een klein oneerlijkheidje beging „spiekte”, zooals jongens dat noemen. Hij werd verder van het examen uitgesloten en zakte. Toen moeder, die er erg bedroefd om was, het meest nog voor den jongen zelf, het waagde er iets van te zeggen, snauwde Keesje, de zeventienjarige Keesje haar toe: „Ik kon ook niet leeren den laatsten tijd, ik kon mijn kop er niet bijhouden door dat voortdurend geratel van die naaimachine van u, waarom doet u dat dan ook niet op een ander tijdstip, waarom altijd 's avonds?”

Toen werd moeder heel bleek, en ze krampte een snik weg, maar..... waarom? Tja, dat wist Keesje niet.

Keesje werd Kees. Een man dus. Hij had tenslotte zijn eindexamen diploma gehaald en was in de wereld goed vooruit gekomen. Hij werd twintig, twee- drie en twintig en bracht een meisje thuis. O, een heel lief meisje. Moeder zette haar huis heel gastvrij open. De ergste zorg was nu immers geleden. Kees verdiende nu goed geld, al gaf hij weinig thuis.

Hij hield dol van het meisje. Bijna geen week ging er voorbij, of het lieve meisje liet aan zijn moeder een mooi colliertje of een

aardigen ring of een tasje zien. „Van Kees!”

Moeder vond het prachtig, wat was die Kees toch gul en wat hield hij van het meisje.

Maar als moeder 's avonds in bed lag, dan dacht ze wel eens: — o, niet jaloersch hoor, o nee, — wat zou ik het fijn vinden, als Kees ook eens voor mij iets meebracht, al was het maar een kleinigheid, een bloemetje of zoo.” Dat had Kees nooit gedaan, maar moeder vond zichzelf toch wel een beetje kinderachtig, slikte een traan weg en dacht: „O, daar denkt die jongen nu ook niet aan, hij is vol van dat meisje. Geen wonder dat hij zijn moeder een beetje vergeet.”

Natuurlijk wist Keesje dit alles ook niet.

De jaren gingen voorbij. Vader ging heen en liet moeder alleen achter. Kees trouwde met het lieve meisje. Tja, moeder moest dan maar op een hofje. Kees kon haar toch niet in huis nemen? En ofschoon moeder zich nog heelemaal niet rijp voelde voor een „hofje” en graag zich had willen koesteren in de warmte van het jonge leven rondom haar, ging ze toch naar het hofje. Het stond ook niet, zoo'n oude, doodgewone vrouw als moeder was, in huis te hebben, als je deftige vrienden en kennissen op visite kreeg, dacht Kees, maar dat wist moeder niet, al voelde ze het wel. Maar... dat wist Keesje niet.

Toen werd Kees een zoon geboren. Een nieuw leven begon. Het jonge moedertje was gelukkig en Kees' oogen gingen langzamerhand open. Hij zag de duizend zorgjes, waarmee zijn

kleine zoon werd omringd, hij zag dat het jonge moedertje elke minuut van den dag bezig was en zorgde en dacht, voor het kleintje. En het kleintje trappelde op moeders schoot. Toen toen wist Keesje!

En hij ging naar het hofje en haalde zijn moeder en sloeg het doodsche hekje van het hofpoortje achter hen dicht en bracht haar thuis in zijn mooie, rijke woning en zette haar neer in den gemakkelijkssten stoel, in het fijnste hoekje bij den haard en zei, met een snik: „Je gaat hier nooit meer

vandaan, moeder, je blijft voor goed bij ons.”

Moeder begreep, Ze dankte diepbewogen en was wonderlijk blij en zoo trotsch, zóó trotsch, op haar knappen, edelmoedigen jongen. En het was meer dan ze verdiende, zei ze nog.

Tja, zoo'n gewone moeder was dat nu. Want heusch zoo zijn er wel duizenden.

„'t Is een wonderlijk iets, een moeder. Zij zorgt voor ons, werkt voor ons, bemint ons, vergeeft ons, alles wat wij doen,.....”

* * *

Moeder.

Moeder, ik dank je voor je bewarende armen,
Voor de troost van je ooggen met verborgen verdriet,
Voor je rimp'lig zorggezicht en je warme
Hart, dat mij nooit eenzaam achterliet.

Moeder, je sloven en zuchten beveiligd
Mijn leven, vulde de leege diepten met
Een dragende waarde, die mijn daden heiligt
En mijn gedachten in zuiverheid zet.

Moeder, de weelden van 't leven, de droomen
Dank ik je werken, je moed bij het dragen van smart;
Er zijn kristallen in mijn ziel gekomen
Door je tranen — en gebeden in mijn hart.

Moeder, je hebt niet vergeefs gezwoegd en geleden.
Elke daad, elke zucht werd in mij een kracht
Tot volharden en immer te weten, dat heden
Of later een onvermoede genade mij wacht.

Moeder, je gaf mij geloof om te leven,
Kracht om te bidden, te hopen in nood:
Ondanks ontgooch'ling is mij immer gebleven
't Vertrouwen, dat 't leven iets heiligs besloot.

Vaar jonge Oogen

Een koninklijk woord.

Daar is een aardig verhaaltje dat uit de dagen van Napoleon Bonaparte dateert. Toen de groote krijgsman, op zijn pnaard gezeten, op een dag zijn troepen inspecteerde, speelde de wind hem een poets door zijn befaamde hoed af te rukken en wat verder neer te smijten. Terstond schoot een luitenant toe — den hoed op te rapen en hem aan zijn eigenaar te overhandigen, was het werk van een oogeblik.

„Dank je, kapitein,” sprak de keizer zonder den jongeman aan te kijken. Andermaal was de luitenant er als de kippetjes bij. Hij sprong in de houding, salueerde zijn superieur en vroeg: „In welk regiment, sire?” Een snelle blik, op den vrager geworpen, gaf den keizer te kennen dat hij zich vergist had. Zou hij het erkennen en den man teleurstellen, die op zijn woord, zijn keizerlijk woord inging? Dat nooit! Zijn antwoord moet den jongen luitenant hebben

doen trillen van vreugde: „In de Garde!” De Garde was het lievelingsregiment van den keizer; de veteranen uit menigen veldslag waagden hun leven om er in te komen.

Iemand die grooter is dan welke aardsche koning of keizer ook. Iemand die zich nooit vergist, kinderen, heeft gezegd: „Ik, de Heere, ben verbonden wanneer gij doet wat Ik gebied, doch wanneer gij het niet doet, zoo hebt gij geen belofte.” (Leer en Verb. 82 : 10). Gaan wij op Zijn woord in — altijd? Laten wij haar herhalen, langzaam, deze mooie, zielstreelende verklaring: „*Ik, de Heere, ben verbonden wanneer gij doet wat Ik zeg.* En waarom is Hij verbonden of gehouden, kinderen? Omdat Hij eeuwig is en Zijn woord eeuwige wet. „*Ik ben de Heere*”, zegt Hij. „*Ik verander niet. Beproeft Mij nu.*” O, dat alle menschen daarvoor „in de houding” sprongen!

Oom Ben.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Mei.

Exodus 20 : 12. Eert uwen vader en uwe moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft.

AVONDMAALSVERS

„Heer, spaar dien bitt'ren beker mij,
Doch niet mijn wil, Uw wil geschied'
't Eind van mijn werk is nu nabij,
Ontvang mijn geest, die tot U vliedt.”

Moeder.

Een moeder! weet gij wat die tooverklank beteekent.
 En wat dat zegt: een kind te zijn,
 Een arm, zwak, hongrig kind, van slaap en kou verbleekend,
 Alleen in 's werelds zandwoestijn?
 En dan te voelen: steeds is iemand u ter zijde,
 Gaarne als gij gaat, staande als gij staat,
 Glimlachend, als gij weent, liefkozend, als gij blijde
 Rondom haar hals uw armpjes slaat,
 Is dat een vrouw? Dat woord, hoe zoudt gij 't nog begrijpen?
 Een Engel is het die u geleidt,
 Die stil uw geestjen in de liefdezon doet rijpen
 Dier oogen, zoo vol teederheid
 Die uw verkleumde hand zacht koestert in haar handen,
 Uw naakte voetjes in haar schoot,
 Uw ziertjen in haar hart, die tot alle offeranden
 Voor u bereid is tot in den dood,
 Die u leert lachen, u leert spreken, u leert minnen,
 Die u haar melk als zuigling gaf,
 Als kind haar brood, dat ze in moeite en zorg moest winnen.
 Haar leven geeft tot aan het graf!
 Tot wien gij „Moeder”! zegt, die 't antwoord u doet hooren:
 „Mijn kind”! ach, op een toon zoo zoet,
 Dat hij welluidend klinkt zelfs in Gods heilige ooren...
 Zoo'n Moeder heeft ook mij gegroet!

Van Victor Hugo vertaalt door Ten Kate.

* * *

HET ZAAIEN.

Ach! Heer! Uw zaaiers zijn soms moe,
 Van 't werken vroeg tot d'avond toe,
 De lucht is zwaar — de bodem hard,
 En soms lijkt alles zoo verward...
 Verkwik ons door Uw aangezicht!
 Maak ons de duisternis tot licht!
 En, Heer, laat toch — in groot en klein —
 Ons 't zaaien steeds een voorrecht zijn!

Celestine Oliphant-Schoch.

Laat „DE STER” aan uw familie of vrienden
 lezen en tracht een abonnement te plaatsen.